

“Έπειτα, ένα πρωί, την εποχή που ώριμαζαν οι καρποί, ή θεΐτσα κατελήφθη ξαφνικά από άνατριχίλες πυρετού και δέν σηκώθηκε πειά άπό τό κρεβάτι της, άπό τό μεγάλο άσπρο κρεβάτι της...”

“Άπό καιρό σε καιρό δόηγοσαν τό Γιαννάκη, όπως πριν, κοντά στο προσκεφάλι της, μά ή άρρωστη ύπόφερε από δύσπνοια κι αυτό δέν της επέτρεπε όμιλες.

Πολλές φορές κάρφωνα επάνω στο μικρό της άνεμοτό το τρυφερό γαλάζιο βλέμμα της, αλλά σχεδόν την ίδια στιγμή τό γύριζε προς την άλλη μεριά, γιατί θυμόταν ίσως τά κλειμένα φρούτα του κήπου...”

“Ο Γιαννάκης γύριζε στο δωμάτιό του κατάπληκτος από την άδυναμία της θεΐσας του που όλο προχωρούσε και συλλογιζόταν μελαγχολικά, ότι δέν θα μπορή πειά να μετριά, όπως πρώτα, τά βατόμουρα...”

“Υστερ” από λίγες μέρες δέν έντυσαν στα μαύρα και τόν ώδήγησαν πάλι στο παλαιώο δωμάτιό με τά παλαιά έπιπλα που μιλούσαν για καιρούς πολά—πολά παλούς.”

Μά τό κρεβάτι, τό μεγάλο άσπρο κρεβάτι της θεΐσας ήταν τώρα άδειανό...”

Στη μέση του δωματίου, άνάμεσα σε τέσσερα κρηοπήγια άναμμένα, άπλώνονταν ένα άσπρο πανί που σκέπαζε ένα παραξένο μακρουλό καθώοον...”

“Ο Γιαννάκης άνοιξε άπό τούς άλλους, πώς ή θεΐτσα του είχε πεθάνει κι έρωξε παραξενεμένος τά βλέμματά του γύρω στο δωμάτιό με τά μουάλειστα παράθυρα.

“Όλα τά πράγματα γύρω του είχαν μά άνήσυχη όψη και ό Γιαννάκης ρωτούσε τόν έναυτό του πώς γίνεται και πεθαίνουν οι άνθρωποι. Σιγά—σιγά μάάλιστα τόν έπασσε μά παραξένη τρομάρα και οίχτηκε κλαίγοντας στην άγκαλιά της μαμάς του...”

Την άλλη μέρα έγινε ή κηδεία.

Κι ενώ άντηχούσαν οι πένθη, μοι ψαλιμο μέσα στην έκκλησία, ό Γιαννάκης έβλεπε τούς γονείς του να σρουγγίζουν τά δάκρυά τους και να πνίγουν τούς λυγμούς τους...”

Την άλλη μέρα τό απόγευμα, ή οικογένειά του γύρισε στην κατωκία της νεκρής, που της έμεινε κληρονομιά, και άνοιξε τά παράθυρα για να μάη μέσα ό άέρας και να καθαριστούν τά δωμάτια.

Κι ενώ οι γονείς του έπιπταν από δωμάτιό σε δωμάτιό κι έξέταζαν τό πάντα, ό Γιαννάκης έτρεχε ελεύθερος μέσα στον κήπο που τόν έπορφύρωναν ή άχτίδες του έτοιμοθάνατου ήλιου. Ποτέ ό κήπος αυτός δέν είχε τόσα πολλά λουλούδια και καρπούς.

Η χλιαρή άτμόσφαιρα ήταν ποτισμένη από τό άρωμα τών οσώων και τών ρεζεντά.

Η δαμασκηνές έγεφαν κάτω από τό βάρος τών ώραιαν δαμάσκηων κι όλα τά δέντρα ήταν κατάφορτα από φρούτα.

“Ο Γιαννάκης, βλέποντας τούς κατάφορτους κλώνους, τούς ώριμους κόκκινους και χρυσούς καρπούς, που έφεταν μελωμένιο επάνω στη γη, αισθάνθηκε να ξιπνάη μέσα του ή παλιά έπιθυμία της διαπαγής.

Και κι ένα αισθημία βαθείας ευχαριστήσεως, σκέφτηκε πώς μπορούσε τώρα να ικανοποιήη άφοβα τη λαμωργία του, χωρίς να λογαριάζη κανέναν.

“Η θεΐα του, που τόν μάλωνε, έλειπε πειά, κινέναν άλλον δέν είχε να φοβηθή. Χωρίς λοιπόν να χάση καιρό, οίχτηκε επάνω στα ώριμα δαμάσκηνα, γέμισσε τις τσέπες του, γέμισσε και την κοιλία του. “Έξαφνα όμως σταμάτησε, σαν να σνηήθε με μάς στον έναυτό του.

Συλλογίστηκε την έλευνή διαγωγή του και τη μαθη άμαρτία του προς τη γησαΐα θεΐα του, που τόν αγαπούσε, και τόν έπασσε ένα είδος μεταμέλειας.

Σιγά—σιγά ή μέρα έσθινε και τό σούρωτο έπεφτε άπαλά επάνω στον κήπο. Κι όσο άπλώνονταν τό σκοτάδι, τόσο τό παιδί κωριωνόταν από τρυση και φόβο μαζύ.

Τού φανόταν σαν νάβλεπε τη νεκρή να δοθώνεται άπειλητική άνάμεσα άπό τις λεηλατημένες δαμασκηνές και να τόν μαλώνη για την κλειψιά του.

“Ο μικρός Γιαννάκης κίτταζε γύρω του για μά στιγμή κι είδε πώς ήταν μονάχος του. “Άδειασε τότε άμέσως όλες του τις τσέπες και, κωριωνμένος από μά ξαφνική νευρική κρίση, άρχισε να κλαίη, να χινητά τά πο θεμαΐά δάκρυά του, στην άνάμνηση της καλής του θεΐτσας, ιής πεθαμένης γρηούλας, που δέν θα την ξανάβλεπε ποτέ πειά... Ποτέ πειά !...”

ΟΙ ΠΙΟ ΕΚΛΕΚΤΟΙ ΣΤΙΧΟΙ ΤΩΝ ΑΝΑΓΝΩΣΤΩΝ ΜΑΣ

Α Π Ο Ψ Ε

‘Απόψε πούν’ όλόχαρη ή θραυιά σαν τότε πάλι, π’ άνθα, κλαριά και λουλούδα ριγούν παραδομένα σε κάποια άγνωρη ήδονή και τρέμμα γαλί—άγάλλι σαλείουν τ’ άσημόφυλλα τά φεγγαρολουμένα.

‘Απόψε που τραχούσινα νερά και κομισμένα χαράζον έρωτόδρομο σαν τ’ άσημένα άστέρια, που κάποια κάλλη άχνόλευκα και μαρμαροχυσμένα άντιφεγγίζουν έξωτικά στον ούρανό, στά αϊθέρα.

‘Απόψε που παντόγυρα άπλώνεται ή γαλήνη, π’ όλης της Πλάσης ή ψυχές στοχαστικές πετών σε αϊθέριους έρωτόκοσμούς, στην άπεραντοσύνη, ‘Απόψε π’ όλα φαινόνται πλασμένα ν’ αγαπάνε.

Σάν κείνες τότε τις θραυές κοντά μου έλα και πάλι, στη γνωμική μας πασχάλια, γλυκέ ξενιτεμένη και σου φιλώω τ’ άνέγγιχτα παρθενικά μου κάλλη για σε που χρόνια καρτερώ, ή πολυαγαπημένη.

~~ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΑΝΔΡΕΑΣ~~

Ν Υ Χ Τ Α

‘Ονειροπλέχτρα νύχτα έξωτική άστρα σπαρμένη, κι’ όνειρα γεμάτη, τί με πλανεύεις και με πάζ εκεί

στού όνειρου τό χαρούμενο πα-

(λάτι.

Τί κι’ αν γλυκόλαλα άπθόνα έ-

(κει λαλούν

—‘Η ώμορφη λαλιά της έχει

(σβύσει—

Τί κι’ αν λουλούδια έξωτικά τρι-

(γύρω άνθιστ

—Τά σκαίει, ένα θλιμμένο κυ-

(παρσισι...—

‘Αφού δέν είναι, ή άγάπη μου,

(έκει

πειά, μη με πάζ στού όνειρου τό

(παλάτι

όνειροπλέχτρα νύχτα έξωτική

(παλάτι

άστρα σπαρμένη κι’ όνειρα γε-

(μάτη... B. Π.

Ζ Η Ξ Ο Ι Α

‘Ολόδροσα λουλούδια μωρωμένα, άνέγγιχτα κρινάκια και ζουμπού- (λα,

ρόδα, και γιασεμιά άσπροντυμένα, τριαντάφυλλα, χρυσάνθεμα, και φούλια, Σάν άντικρύσουν, την αύγη, έσένα ‘Ασύγκριτο λουλούδι μου, χλωμάζον, Και της αύγής τη δρόσο, λυπημένα, Σάν δάκρυ, από τη ζήλια τους, σταλάζουν... B. Π.

Η Σ Υ Γ Γ Ν Ω Μ Η

(Τού S. PRUDHOMME)

‘Αχ, μόλις την εικόνα σου μέσ στην ψυχή μου φέρω, νοιώθω πώς μόνο έσέβανε στον κόσμο αγαπάω.

Τ’ άνθος έσύ μου μάρανες της νεότης μου, τό ξέρω, μά δέν ξεχωτά τό μάτια σου και τώρα που πονώ.

Κι’ αύτη σου την όλόγλυχη φρονή πώς να ξεχάσω ; Μέσα μου σαν μά μουσική άπόκοσμη άντηξε.

Πώς ήθελα να οβινομουν για πάντα να ήσυχάσω, μά θα ζητώ τά χείλη σου κι’ άς βγαίνει μου ή ψυχή !

‘Αχ, πόσα δέν έφίλησα σαν τά δικά σου χείλη ! Πόσα κορμιά δέν χάρηκεν ή δόλια μου άγκαλιά !

Κείνα πόσο τ’ αγαπάω θα δέν στο πούν οι φίλοι, μά έσένα πόσο σ’ έκλαψα, τά δάσπρα μου μαλλιά !

‘Ηταν τά δάκρυα μου πολλά, μά έχουν στεγέψει τώρα κι’ οι στεναγομοί που άπόμειναν θα σβύσουν κι’ αύτοι.

‘Άλλ’ όταν θα ξεοπάω πειά τών γερατειών ή μπόρα, και τούτ’ ή λύπη μου για σε θε νάχη ξε- (χαστεί.

‘Αχ, μόλις την εικόνα σου μέσ στην ψυχή (μου φέρω,

νοιώθω πώς δέν μπορώ ποτέ έσύ να σε μ- (ίσησω.

Τ’ άνθος έσύ μου μάρανες, της νεότης μου, (τό ξέρω,

κι’ άπό την ψυχή σε συχωρώ μόλις σ’ άναπο- (λήσω... B. Π.

Πειραιεύς

ΜΑΡΙΑ ΚΟΥΥΒΑ

